

R. SCOTT BAKKER

**LA ÎNCEPUT
A FOST
ÎNTUNERICUL**

Traducere de CEZARA-MARIA PĂSTRĂV

TRITONIC
fiction.ro

R. Scott Bakker s-a născut la 2 februarie 1967 în Simcoe, Ontario, Canada. Este licențiat în limba și literatura engleză și, în prezent, pregătește o teză de doctorat în filozofie. După apariția primei cărți s-a dedicat total scrisului. Trăiește în London, Ontario. N-a luat premii, dar s-a găsit mereu pe listele cu cărți favorite, atât ale publicului, cât și ale profesioniștilor.

În multe sale interviuri, Bakker declară că a vrut să scrie fantasy, dar într-o manieră modernă, să se apropie de cititor și de lumea cunoscută lui, să vină cu personaje credibile, umane, să creeze o lume cât mai diversă, în care să se îmbine istorie, credințe, filozofie și literatură. Întrebat fiind cum vede ignorarea literaturii de gen de către literați, scriitorul canadian a răspuns: „Am ajuns să ne definim mai mult în funcție de ceea ce respingem decât de ceea ce acceptăm. Literatura de gen este un prag al explorării literare și sînt destule semne că această explorare a început. Din punct de vedere social cred că asta e un lucru foarte bun cîtă vreme semnifică reintegrarea artistului în cultura populară. Numai că asta cere timp.“ Și mai zice el ceva despre literatura de gen: „Genul fantasy îmi dă posibilitatea să spun ceea ce am de spus fără să mă gîndesc la asociațiile pe care cititorul le-ar face în mod obișnuit, să iau totul de la capăt, să reconstruiesc totul“.

R. Scott Bakker este autorul trilogiei **The Prince of Nothing: The Darkness That Comes Before** (2003), **The Warrior-Prophet** (2005), **The Thousandfold Thought** (2006).

Site: www.princeofnothing.com

PROLOG PUSTIUL KÛNIÛRI

Dacă doar mai apoi înțelegem ce a fost mai întâi, atunci nu înțelegem nimic. Deci vom defini sufletul după cum urmează: ceea ce precede tuturor lucrurilor.

—AJENCIS, AL TREILEA ANALITIC AL OAMENILOR

2147 Anul-Colțului, Munții Demua

Nu se pot ridica ziduri împotriva a ceea ce a fost uitat.

Citadela Ishuäl s-a prăbușit în timpul apogeului Apocalipsei. Dar meterezele nu i-au fost luate cu asalt de nici o armie de sranci neumani. Porțile nu i-au fost sfărâmate de nici un dragon cu inima de foc. Ishuäl era refugiul tainic al Înălților Regi Kûniürici și nimeni, nici măcar Non-Zeul, nu putea asedia un secret.

Cu luni înainte, Anasûrimbor Ganrelka al II-lea, Înalt Rege din Kûniüri, se refugiase în Ishuäl cu ceea ce mai rămăsese din curtea sa. De pe ziduri, străjerii priveau îngândurați peste pădurile întunecate de dedesubt, cu mințile lovite de amintirea orașelor arzînd și a mulțimilor jelind. Cînd vîntul gemea, se încleștau de piatra nepăsătoare a Ishuälului, amintindu-și de coarnele srance. Se încurajau unii pe alții cu răsufierea tăiată. Doar își pierduseră urmăritorii. Doar Ishuälul avea ziduri puternice. Unde altundeva ar fi putut un om supraviețui sfîrșitului lumii?

Ciuma pretinse întâi viața Înaltului Rege, după cum era și potrivit, poate. Ganrelka nu plînsese decît în Ishuäl,

mînios cum doar un Împărat al nimicului poate fi. În noaptea ce urmă, membrii curții îi purtară catafalcul în pădure. Zărîră ochi de lup reflectați în lumina rugului său. Nu îl bociră, intonară doar cîteva rugăciuni amortite.

Înainte ca vînturile dimineții să-i fi putut sufla cenușa spre cer, ciurma lovi alte două suflete: pe concubina lui Ganrelka și pe fiica ei. Tot mai mulți membri ai curții sale fură atinși, de parcă boala îi urmărea linia de sînge pînă la cel mai subțire amestec. Străjerii de pe ziduri se împuținară și, deși continuau să vegheze orizontul muntos, aproape că nu vedeau nimic. Țipetele muribunzilor le ticseau mințile de oroare.

În curînd nici străjeri nu mai rămaseră. Cei cinci Cavaleri din Tryse care îl salvaseră pe Ganrelka după dezastrul din Cîmpia Eleneöt zăceau nemișcați în paturile lor. Marele Vizir, cu roba aurie însîngerată de propriile măruntaie, zăcea răschirat peste textele sale vrăjitorești. Unchiul lui Ganrelka, cel care condusese atacul sfișietor asupra porților Golgotterathului în zilele de început ale Apocalipsei, atîrna de o funie în încăperile sale, răsucindu-se încet într-o adiere. Regina privea la nesfîrșit peste așternuturi putrezite.

Dintre toți cei care fugiseră la Ishuâl, doar fiul bastard al lui Ganrelka și Preotul Bardic supraviețuiră.

Îngrozit de înfățișarea stranie a Bardului și de ochiul său alb, băiatul se ascunse, aventurîndu-se afară doar cînd foamea devenea de neîndurat. Bătrînul Bard îl căuta fără contenire, intonînd vechi cîntece de dragoste și luptă, dar mînjind cuvintele în chipuri batjocoritoare.

— De ce nu te arăți, copile? striga în timp ce se tîra prin galerii. Lasă-mă să-ți cînt. Să te vrăjesc cu cîntece tănuite. Lasă-mă să-ți împărtășesc gloria a ceea ce a fost cîndva!

Într-o noapte Bardul îl prinse pe băiat. Îi mîngîie mai întîi obrazul, apoi coapsele.

— Iartă-mă, murmura iar și iar, dar singur ochiul cel alb îi lăcrima. Nu există fărâdelegi când nu mai trăiește nimeni, bolborosi apoi.

Dar băiatul trăi. Cinci nopți mai târziu îl ademeni pe Preot pe zidurile falnice ale Ishuălului. Când bărbatul se tîrî spre el într-o uluială de bețiv, îi făcu vînt în gol. Rămase multă vreme ghemuit pe margine, holbîndu-se în jos prin întuneric la leșul frînt. Decise că era altfel decît restul doar pentru că era proaspăt. Se mai numea omor dacă nu mai trăia nimeni?

Iarna adăugă frig peste pustietatea din Ishuâl. Sprijinit de creneluri, copilul asculta lupii cîntînd și învrăjbindu-se în pădurile întunecate. Își trăgea brațele din mînci și își îmbrățișa trupul ca să se apere de răcoare, murmurînd cîntecele mamei sale moarte și savurînd mușcătura vîntului pe obraz. Alerga prin curți, răspunzînd lupilor cu strigăte de luptă kûniürice, fluturînd arme care îl făceau să se clatine sub greutatea lor. Și, din cînd în cînd, cu ochii măriți de speranță și spaimă superstițioasă, împungea mortii cu sabia tatălui său.

Cînd zăpada începu să se topească, fu adus la poarta din față a Ishuălului de strigăte. Aruncînd priviri furișe prin ambrazuri întunecate, văzu un grup de femei și bărbați cadaverici — refugiați ai Apocalipsei. Zărindu-i umbra, strigară după mîncare, adăpost, orice, dar băiatul era prea îngrozit ca să le răspundă. Privățiunile le dăduseră înfățișări teribile — bestiale, ca de oameni-lupi.

Cînd începură să escaladeze zidurile, fugi în galerii. La fel ca Preotul Bardic, îl căutară, strigîndu-i asigurări că nu îi vor face nici un rău. În cele din urmă, unul din ei îl găsi pitit după un butoi cu sardine. Cu un glas nici blînd, nici aspru îi spuse:

— Sîntem dînyaini, copile. De ce te-ai teme de noi?

Dar băiatul își încleștă mîna pe sabia tatălui său, strigînd:

— Cîtă vreme trăiesc oameni, există fărâdelegi!
Surprinderea inundă ochii bărbatului.

— Nu, copile, spuse. Doar cîtă vreme oamenii sînt amăgiți. O clipă tînărul Anasûrimbor nu putut decît să-l privească cu ochi mari. Apoi, solemn, puse deoparte sabia tatălui său și luă mîna străinului.

— Am fost un print, murmură.

Străinul îl aduse la ceilalți și împreună își sărbătoriră ciudatul noroc. Strigară — nu către Zeii pe care îi abandonaseră, ci unul către altul — că aici era evidentă o mare potrivire a cauzelor. Aici puteau căuta cea mai sfîntă stare de luciditate. În Ishual își găsiseră adăpost împotriva sfîrșitului lumii.

Piele și oase încă, dar acoperiți de blănuri de regi, dînyainii curățară cu dalta runele vrăjitoarești de pe pereți și arseră cărțile Marelui Vizir. Bijuteriile, calcedoniile, mătășurile și veșmintele țesute cu fir de aur fură îngropate împreună cu cadavrele unei dinastii.

Și lumea îi uită pentru două mii de ani.

*Neoameni, sranci și oameni:
Primii uită
Ultimii regretă
Și cei din mijloc au parte de toată distracția.*

—STRĂVECHE POEZIE KÛNIÛRICĂ PENTRU COPII

Aceasta este povestea unui măreț și tragic război sfânt, a marilor facțiuni care au urmărit să-l posedeză și să-l pervertească și a unui fiu în căutarea tatălui său. Și cum se întâmplă cu toate poveștile, noi, supraviețuitorii, îi vom scrie finalul.

—DRUSAS ACHAMIAN,
COMPENDIUL PRIMULUI RĂZBOI SFÎNT

Toamnă târzie, 4109 Anul-Colțului, Munții Demua
Din nou visele.

Priveliști nesfârșite, istorii, lupte între credințe și culturi, toate întrezărite în cascade de detalii. Cai patinând pe pământ. Pumni încleștați în noroi. Morți înșirați pe malul unei mări calde. Și, ca întotdeauna, un oraș străvechi, uscat ca iasca în soare, ridicându-se pe fundalul unor coline cenușii. Un oraș sfânt... *Shimeh*.

Și apoi vocea, subțire, parcă ieșită din gâtlejul strîmt al unui șarpe, rostind: *Trimiteti pe fiul meu la mine.*

Visătorii se trezără ca unul, gîfîind, luptîndu-se să despartă rațiunea de imposibil. Urmînd protocolul stabilit după primele vise, se regăsiră în adîncurile neluminate ale Celor o Mie de Mii de Săli.

Hotărîră că o asemenea pîngărire nu mai putea fi tolerată.

Urcînd pe poteci accidentate de munte, Anasûrimbor Kellhus se sprijini pe un genunchi și se întoarse să privească citadela monastică. Meterezele Ishuălului se înălțau deasupra unui paravan de pini, doar pentru a fi copleșite de versanții brăzdați ai munților de dincolo de ele.

L-ai văzut astfel, tată? Te-ai întors să arunci o ultimă privire?

Siluate îndepărtate se înșiriau între creneluri înainte de a dispărea dinapoia pietrei — dînyainii în vîrstă abandonîndu-și veghea. Kellhus știa că aveau să coboare grandioasele scări și să intre unul cîte unul în întunericul celor O Mie de Mii de Săli, marele Labirint ce se răsucea în adîncuri sub Ishuâl. Aveau să moară, așa cum fusese hotărît. Toți cei pe care tatăl său îi murdărise.

Sînt singur. Mi-a rămas doar misiunea.

Întoarse spatele Ishuălului și își continuă urcușul prin pădure. Briza de munte avea miros amărui de pin strivit.

Tîrziu după-amiază trecu de limita pădurilor, iar după două zile de escaladat povîrnișuri înghețate ajunse pe culmea munților Demua. În depărtare, pădurile ținutului ce se numise cîndva Kûniûri se întindeau sub nori purtați de vînt. Se întrebă cîte asemenea priveliști va trebui să străbată pînă își va găsi tatăl. De cîte ori locul zărilor crestate va fi luat de alte zări pînă să ajungă la Shimeh?

Shimeh îmi va fi cămin. Voi locui în casa tatălui meu.

Coborînd versanți de granit, pătrunse în sălbăticie.

Rătăci prin umbra interiorului pădurii, prin coridoare mărginite de imenși pini roșii și tăcute în mult prea lungă absență a oamenilor. Își agăță pelerina prin hățisuri și se luptă cu furia rîurilor de munte.

Deși pădurea de sub Ishuâl fusese aproape la fel, Kellhus era tulburat fără să știe de ce. Se opri încercînd să se regăsească, folosind tehnici străvechi pentru a impune

disciplină intelectului. Pădurea era liniștită, îmblinzită de cîntecele păsărilor. Și totuși auzea tunete...

Ceva se petrece cu mine. E asta prima încercare, tată?

Găsi un pîriu marmorat de lumina strălucitoare a soarelui și îngenunche pe marginea lui. Apa pe care o duse la buze era mai îndestulătoare, mai dulce decît orice apă gustase înainte. Dar cum putea apa să fie dulce? Cum putea lumina soarelui, frîntă de spinarea apelor curgătoare, să fie atît de *frumoasă*?

Ceea ce a fost mai întîi hotărăște ceea ce va fi mai apoi. Călugării dînyaini își petreceau întreaga viață cufundați în studiul acestui principiu, descurcînd rețeaua intangibilă a cauzelor și efectelor care hotărau orice întîmplare și minimizînd tot ce era sălbatic și imprevizibil. De aceea, în Ishuâl, evenimentele se desfășurau cu o certitudine de nezdruncinat. Traectoria unei frunze alunecînd prin tufișurile terasei era mereu cunoscută. Fiecare știa mereu ce va spune celălalt înainte să vorbească. A înțelege ce a fost mai întîi însemna a ști ce va fi mai apoi. Și a ști ce va fi mai apoi era frumusețea care aducea nemișcarea, aceea sacră comuniune dintre intelect și împrejurare — darul Logosului.

Prima surpriză adevărată a lui Kellhus, în afară de zilele formării lui din copilărie, fusese această misiune. Pînă atunci viața fusese un ritual premeditat de studiu, condiționare și înțelegere. Totul era controlat. Totul era lămurit. Dar acum, pășind prin pădurile pierdutului Kûniüri, i se părea că lumea se prăbușea și el rămînea nemișcat. Ca țărîna în apă curgătoare, era lovit de o înșiruire nesfîrșită de surprize: ciripitul subțire al unei păsări necunoscute, ghimpi în pelerină de la o plantă necunoscută, un șarpe ondulînd printr-o poiană în căutarea unei prăzi necunoscute.

În după-amiaza celei de-a șaptesprezecea zile o ramură îi intră între sandală și talpă. O ridică spre norii de furtună și o studie, se pierdu în forma ei, în traectoria pe care o străbătea prin aer — în ramificațiile subțiri, puternice, care

acaparau atât de mult din goliciunea cerului. Era această formă rodul întâmplării, sau fusese turnată, ca într-o matriță golită de ceară? Ridică privirea și văzu un cer striat de nenumăratele bifurcații ale ramurilor. Exista vreun mod de a cuprinde cerul? Nu își dădu seama cât stătu acolo, dar se întunecase înainte ca ramura să-i alunece dintre degete.

În dimineața celei de-a douăzeci și noua zile, se ghemui pe pietre înverzite de mușchi și urmări somoni sărind și avîntîndu-se împotriva unui rîu năvalnic. Soarele răsări și apuse de trei ori înainte ca gîndurile să i se elibereze din inexplicabilul război dintre pești și ape.

În clipele cele mai rele, își simțea brațele nelămurit, ca pe umbre peste alte umbre, iar picioarele o luau mult înaintea lui. Misiunea rămase ultima rămășiță a ceea ce fusese cîndva. Altfel, era golit de intelect, principiile dînyai-urilor date uitării. În fiecare zi i se ștergeau cuvinte din minte, ca de pe un pergament expus elementelor naturii — pînă rămase un singur imperativ: *Shimeh... Trebuie să-mi găsesc tatăl în Shimeh.*

Continuă să rătăcească spre sud, prin colinele de la poalele munților Demua. Ajunse atât de secătuit încît nu-și mai unse sabia după ce îi era udată de ploaie, încît nu mai mîncă și nu mai bău. Existau doar sălbăticia, mersul și trecerea zilelor. Noaptea se refugia ca un animal în întuneric și răcoare.

Shimeh. Tată, te rog.

În cea de-a patruzeci și treia zi trecu un rîu puțin adînc și se cățăară pe maluri negre de cenușă. Pămîntul pîrjolit era înțesat de buruieni și de nimic altceva. Copaci morți împungeau cerul, ca niște sulite înnegrite. Își căută drumul printre resturi, înțepat de buruienile ce i se frecau de pielea dezgolită. În cele din urmă ajunse pe o creastă.

Imensitatea văii de dedesubt îi tăie răsufarea lui Kellhus. Dincolo de prăpădul focului, acolo unde pădurea era încă întunecată și deasă, se deslușeau fortificații antice deasupra copacilor, formînd un inel imens peste priveliștea tomnatică. Privi păsările rotindu-se pe deasupra și

împrejurul celor mai apropiate metereze, săgetînd peste întinderile de piatră marmorată înainte de a se adînci în adăposturi. Ziduri în ruină. Recii și abandonate, cum pădurea n-ar fi putut fi vreodată.

Ruinele erau mult prea vechi pentru a se desprinde pe de-a-ntregul de pădure. Fuseseră năpădite, roase și zdruncinate timp de veacuri de apăsarea ei. Adăpostite în văi pline de mușchi, zidurile spărgeau valuri de pămînt doar pentru a se termina brusc, parcă strunite de vițele înfășurate peste ele ca niște vene mari peste oase.

Dar exista ceva acolo, ceva de *altcîndva*, care îl tulbură pe Kellhus în feluri nebănuite. Cînd își freca mîinile de piatră, știa că atinge suflarea și sudoarea oamenilor — însemnul unui popor distrus.

Pămîntul se învîrte. Se aplecă înainte și își apăsă obrazul de piatră. Asprime și răceală de pămînt dezgolit. Deasupra, lumina soarelui era întretăiată de o coroană de ramuri noduroase. Oameni... aici, în piatră. Străvechi și neatînși de rigoarea dînyainilor. Cumva, se împotriviseră somnului, înfruntaseră sălbăticia cu munca mîinilor.

Cine a construit acest loc?

Kellhus rătăci peste valurile de pămînt, intuind ruinele îngropate dedesubt. Ciuguli din tolba uitată — turte uscate și ghinde. Curătă de frunze suprafața unui mic iaz cu apă de ploaie, bău, apoi își privi curios reflexia întunecată a propriei fețe, a părului blond care îi crescuse pe față și pe cap.

Eu sînt acesta?

Studie veverițele și păsările pe care le putea distinge în încălceala umbrită a copacilor. O dată zări o vulpe alunecînd prin tufișuri.

Nu sînt un alt animal.

Intelectul se zbatu, găsi puncte de sprijin și se încleștă. Percepea cauzalitatea frenetică gonînd împrejurul lui în valuri statistice. Atingîndu-l și lăsîndu-l neatins.

Sînt om. Sînt diferit de aceste lucruri.

O dată cu înserarea, începu să plouă. Privi printre ramuri norii adunându-se reci și cenușii. Pentru prima dată în multe săptămîni, își căută adăpost.

Își făcu drum printr-un făgaș unde eroziunea făcuse ca stratul de pămînt să se prăbușească, dînd la iveală fațada de piatră a unei construcții. Urcă pe noroiul acoperit de frunze într-o deschidere adîncă și întunecată. Înăuntru, frînse gîtul unui ciine sălbatic care îl atacase.

Întunericul îi era cunoscut. Lumina fusese interzisă în adîncurile Labirintului. Dar nu exista nici un fel de cunoaștere matematică în întunericul înghesuit pe care îl descoperi, doar o harababură de pereți îngroșați de țărînă. Anasûrimbor Kellhus se întinse și dormi.

Cînd se trezi, pădurea tăcea sub zăpadă.

Dûnyainii nu știau cît de departe se afla Shimeh, de fapt. Îi asiguraseră doar atîtea provizii cîte putea căra în mod eficient. Tolba i se subția cu fiecare zi, iar Kellhus nu putea decît să privească neajutorat cum foamea și elementele îi rodeau trupul.

Dacă sălbăticia nu-l putea supune, avea să-lucidă.

Rămase fără mîncare și continuă să meargă. Toate — experiențele, analiza — deveniră misterios de ascuțite. Avu parte de mai multă zăpadă și de vînturi aspre, înghețate. Merse pînă nu mai fu în stare să facă nici un pas.

Calea e prea îngustă, tată. Shimeh e prea departe.

Cîinii de sanie ai vînătorului scheunară și adulmecară prin zăpadă. Îi trase de-o parte și le legă hamurile la baza unui pin pipernicit. Uimit, curăță zăpada de pe membrele răsucite de dedesubt. Primul lui gînd fu să dea mortul ca hrană la cîini. Altfel, l-ar fi mîncat lupii, și carnea era greu de găsit în nordul abandonat.

Își scoase mînușile și atinse cu obrazul bărbos. Pielea era cenușie și era sigur că fața avea să fie la fel de rece ca zăpada în care era pe jumătate îngropată. Nu era. Strigă, și cîinii răspunseră cu un cor de urlete. Înjură, apoi contracară cu semnul lui Husyelt, Vînătorul Întunecat.

Membrele bărbatului atârnavă fără vlagă când îl ridică din zăpadă. Hainele de lână și părul îi erau țepene în vînt.

Lumea fusese mereu plină de semne stranii pentru vînător, dar acum acestea deveniseră înfricoșătoare. Alergînd în timp ce ciîinii trăgeau sania, fugi dinaintea urgiei furtunii ce se apropia.

— Leweth, spuse bărbatul, punîndu-și o mîină pe pieptul dezgolit.

Părul lui scurt era argintiu, cu urme de bronz, și mult prea fin pentru a-i încadra cum trebuia trăsăturile grosolane. Sprîncenele îi păreau veșnic arcuite a surpriză, iar ochii neliniștiți păreau să-și caute mereu scuze, prefăcîndu-se interesați de detalii neînsemnate pentru a evita privirea cercetătoare a celui pe care îl îngrijea.

Doar mai tîrziu, după ce a învățat bazele limbii lui Leweth, a aflat Kellhus cum a ajuns în grija vînătorului. Blănuri transpirate și focuri mocnite erau primele lucruri de care își amintea. Piei de animale atârnavă în mănunchiuri de un tavan jos. În colțurile singurei camere erau îngrămădiți saci și butoaie. Puținul spațiu rămas era umplut de mirosuri de fum, grăsimi și putreziciune. După cum avea să afle Kellhus, interiorul haotic al cabanei era de fapt o expresie, și încă una minuțioasă, a numeroaselor frici superstițioase ale vînătorului. Fiecare lucru are locul său, îi explica lui Kellhus, și acele lucruri nelalocul lor prevesteau dezastre.

Vatra era destul de mare pentru a scălda tot interiorul, inclusiv pe Kellhus, în căldură aurie. Dinapoia pereților, iarna șuiera prin leghe de pădure lipsită de drumuri, în cea mai mare parte a timpului nedîndu-le nici o atenție, dar scuturînd periodic cabana, suficient de tare ca blănurile să se legene în cîrlige. Ținutul se numea Sobel, îi spunea Leweth, provincia cea mai nordică a străvechiului oraș Atrithau — deși fusese abandonată de generații. Spunea că preferă să trăiască departe de grijile altor oameni.

Deși Leweth era un bărbat solid de vîrstă mijlocie, pentru Kellhus era doar puțin mai mult decît un copil. Musculatura fină a figurii lui era cu totul neantrenată, legată ca prin sfori de trăirile sale. Ce se mișca în Leweth îi mișca și expresia, și în scurt timp Kellhus nu trebuia decît să arunce o privire spre fața lui pentru a-i afla gîndurile. Capacitatea de a-i anticipa gîndurile, de a reface trăirile sufletului lui Leweth de parcă ar fi fost ale sale, avea să vină mai tîrziu.

Între timp se instalează o rutină. În zori, Leweth înhăma cîinii și pleca să-și verifice traseele. În zilele în care se întorcea devreme îl pune pe Kellhus să repare curse, să pregătească piei, să facă o nouă oală de tocană de iepure — ca să-și „plătească șederea“, după cum îi zicea. Noaptea, Kellhus își cosea, după cum îl învățase vînătorul, surtuc și carîmbi. Leweth îl privea din partea cealaltă a focului, mîinile lui trăind o viață secretă a lor, tăind, cosînd sau doar strîngîndu-se una pe alta — mici lucruri care, în mod paradoxal, îl înzestrau cu răbdare și chiar cu grație.

Kellhus vedea mîinile lui Leweth odihnindu-se numai cînd acesta dormea sau era grozav de beat. Băutura îl definea pe vînător mai mult decît orice altceva.

Dimineața Leweth nu-l privea pe Kellhus în ochi, aruncîndu-i doar priviri nervoase cu coada ochiului. O înjumătățire curioasă îl amorțea, de parcă gîndurilor sale le lipsea impulsul de a deveni cuvinte. Dacă se întîmpla să vorbească, vocea îi era sugrumată, chinuită de o groază ce părea să-l înconjoare. Spre după-amiază, o anume roșeață i se furișea în obraji. Ochii îi ardeau în lumina fragilă a soarelui. Zîmbea, rîdea. Dar, la lăsarea întunericului, fața i se buhăia, devenea o parodie descompusă a ceea ce fusese cu doar cîteva ore mai devreme. Amenința în conversații, cădea pradă acceselor de furie și rafalelor de umor negru.

Kellhus învață multe din pasiunea exagerată pentru băutura a lui Leweth, dar veni o vreme cînd nu mai putu permite ca observațiile sale să continue pe o caricatură. Într-o noapte rostogoli butoaiele cu whisky în pădure și le

goli pe pământul înghețat. În timpul suferinței ce urmă, văzu de treburile zilnice.

Sedeau față în față, cu vatra între ei, cu spatele sprijinit de grămezile confortabile de piei de animale. Leweth vorbea, cu expresia gravată de lumina focului, animat de sincera vanitate de a-și împărtăși viața cu cineva captivat de faptele descrise. Vechi dureri reveniră în povestire.

— N-am avut de ales, a trebuit să părăsesc Atrithau, recunosc Leweth, vorbind din nou de răposata lui soție.

Kellhus zîmbi amar. Analiză subtila interacțiune dintre mușchii de sub pielea bărbatului. *Pretinde că jelește pentru a-și asigura compasiunea mea.*

— Atrithau îți amintea de pierderea ei? *Asta e minciuna pe care și-o spune singur.*

Leweth încuviință, cu ochii plin de lacrimi și în același timp așteptînd ceva.

— Atrithau părea un mormînt după moartea ei. Într-o dimineață militia a fost chemată pe ziduri și îmi amintesc că priveam departe spre nord. Pădurile păreau să ... îmi facă semn, într-un fel. Teroarea copilăriei mele devenise un sanctuar! Toți cei din oraș, chiar și compatrioții mei din cohorta cantonului, păreau să-i sărbătorească în secret moartea — să se bucure de nefericirea mea. A trebuit... am fost nevoit să...

Să te răzbuni.

Leweth își coborî privirea în foc.

— Să fug, spuse.

De ce se minte singur astfel?

— Nici un suflet nu se mișcă singur în lume, Leweth. Fiecare gînd se trage din gîndurile celorlalți. Fiecare cuvînt e doar o repetare a cuvintelor rostite înainte. De fiecare dată cînd ascultăm, permitem mișcărilor altor suflete să-l poarte pe al nostru.

Făcu o pauză, scurtîndu-și replica pentru a-l tulbura pe bărbat. Înțelegerea lovea mult mai puternic cînd limpezea confuzia.

— Acesta este adevăratul motiv pentru care ai fugit în Sobel, Leweth.

Timp de o clipă, ochii lui Leweth încremeniră îngroziți.

— Dar nu înțeleg...

Din tot ce așa putea zice, se teme cel mai mult de adevărurile pe care le știe deja, dar pe care le neagă. Sînt toți oamenii de lume așa slabi?

— Ba da, *înțelegi*. Gîndește-te, Leweth. Dacă nu sîntem decît suma gîndurilor și pasiunilor noastre, iar dacă gîndurile și pasiunile noastre nu sînt decît mișcări ale sufletului nostru, atunci nu sîntem decît suma celor care ne mișcă. Cel care ai fost cîndva, Leweth, a încetat să existe cînd soția ta a murit.

— Și din cauza asta am fugit! strigă Leweth, cu privirea în același timp imploratoare și provocatoare. N-am putut îndura. Am fugit ca să *uit!*

O fluctuație în ritmul pulsului. O ezitare în contractia mușchilor delicată de deasupra ochilor. *Știe că e o minciună.*

— Nu, Leweth. Ai fugit ca să-ți *amintești*. Ai fugit ca să păstrezi toate felurile în care ai fost mișcat de soția ta, pentru a proteja durerea pierderii ei de impulsul celorlalți. Ai fugit ca să-ți faci ziduri din propria nefericire.

Pe obrajii supti ai vîntătorului începură să curgă lacrimi.

— Ah, crude cuvinte, Kellhus! De ce spui asemenea lucruri?

Ca să te stăpînesc mai bine.

— Pentru că ai suferit destulă vreme. Ai petrecut ani întregi singur, lîngă focul ăsta, tăvîlindu-te în durerea acestei pierderi, întrebîndu-ți cîinii iar și iar dacă te iubesc. Îți aduni durerea pentru că, cu cît suferi mai mult, cu atît lumea devine mai odioasă. Plîngi pentru că plînsul a devenit dovada. „Uite ce mi-ai făcut!“, strigi. Și îți adunare noapte de noapte, retrăindu-ți chinul pentru a condamna circumstanțele care te-au condamnat. Te chinuiești singur, Leweth, ca să poți da vina pe lume pentru chinul tău.

Din nou îmi va nega vorbele...

— Și ce dacă? Lumea *este* odioasă, Kellhus. *Odioasă!*